

ZEMĚMÍRY

Proč musí být tahle protivná země tak protivně rozlehlá? Daleko je to mezi městy, daleko je to mezi státy, daleko je to mezi kontinenty. A hlavně to stojí celý majlant, když se člověk chce přes tu dálku několika světelných let dostat. Byla přesvědčená, že právě tahle země je zdrojem celého jejího neštěstí. Jenom kvůli ní je její život ve srabu. Tahle země totiž měří od Zatuchlosti k Vyčpělosti, od Sebestřednosti k Ješitnosti.

Laura sevře volant pevněji, jako by se snažila přemluvit ruce, aby ho nestrhly do protisměru. Ve spáncích se jí rozbuší krev, když se v ní vzedme ten známý příval vzteku a nenávisť vůči všemu a všem. Dřív ho necítila, jenže to ještě měla sny a ideály. Tehdy ještě uměla s úsměvem začínat den a přát dobré ráno.

„Měla jsi mu tam ten lísteček nechat,“ ozve se její spolejzdkyně trucovitě posté. Už na ni radši ani nepohlédne, protože kdyby ještě jednou uviděla ten její spodní ret vystrčený v dětinské ukřivděnosti, musela by jí jednu vrazit. „Teď nebude vědět, že má v ledničce večeři.“

„Už ji nebude potřebovat.“

„Večeři on si vždycky dá. Obědvá venku, ale večeři doma.“

„Když si ji dá vždycky, tak to ví i bez lístečku, že ji má v ledničce připravenou.“

„Vždycky mu tam nechávám lísteček,“ odvětí žena pláčtivě pod tíhou bezvýhodnosti celé situace.

„Kristovano, mami! Táta si večeři nedá, rozumíš? Už nikdy!“

„Jó? Ty myslíš, že už se domů nevrátí?“

Tak ledaže by se jeho prach sesbíral z rozptylové loučky, pomyslí si Laura, ale mlčí. Ví, že vysvětlovat cokoliv své šedesátileté matce je jako házet hrách na stěny.

Tělem se jí přelije další vlna vzteku jako tlaková bublina při volném pádu. V rychlosti sevře oči, aby tu vlnu potlačila a mohla se dál věnovat řízení. Klid, jen klid. Vždyť si přece jede k notáři pro oficiální vyjádření, že rodinný dům je teď její. Tohle přece chtěla. Jenže dědictví, které jí otec celé roky sliboval a které mělo Lauře a její dceři zajistit klidnou budoucnost, se teď měnilo v kouli na noze. Jak to, že ji to nikdy dřív nenapadlo? Že jakmile bude dům přepsaný na ni, bude s touhle zemí svázaná ještě pevněji než kdy dřív. A přitom do toho dědictví vkládala své největší naděje na nový život. Představovala si, že dům prodá a bude si konečně moci dovolit koupit sobě a Lauře letenky do Evropy a začít tam od začátku. Na lepším místě, kde jedno město není tři dny vzdálené od druhého.

Najednou jí pomalu dochází, jak naivní tahle představa byla. Copak se teď může jen tak zvednout a nechat tady nesvéprávnou matku? Teď, když už se o ni nemůže postarat ani otec...

„A přijede taky Alain?“

„Už je dávno tady.“